

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/27/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613202153
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8613202153.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: EOS KSI Česká republika, s.r.o., Novodvorská 994, 142 21 Praha, IČO: 25 117 483, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: E. G., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX F. XX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 137.901,06 Kč s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 5C/113/2013-72 zo dňa 4.10.2013, jednomyselne takto

rozhodol:

R u š í rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal a u žalobcu vyslovil, že tento nemá právo na ich náhradu. Ďalej žalobcu zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 715,25 eur a to na účet jeho právneho zástupcu.

V dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 137.901,06 Kč s prísl.. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.9.2010, uzavretej medzi postupcom Česká spořitelna, a.s. a EOS KSI Česká republika, s.r.o., postúpil postupca na žalobcu pohľadávku proti žalovanej. Postupca uzatvoril dňa 4.8.2008 so žalovanou Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 100.000,- Kč s dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 13,60 % p.a.. Žalovaná sa zaviazala splácať istinu úveru v pravidelných mesačných splátkach po 2.061,- Kč. V zmysle bodu 8 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že v prípade omeškania žalovanej so splatením jednej splátky po dobu dlhšiu než 3 mesiace alebo so zaplatením viac než dvoch splátok v dohodnutej dobe, má postupca právo požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom. Celkový nedoplatok z predčasne ukončenej zmluvy ku dňu postúpenia pohľadávky, t. j. k 1.10.2010 predstavoval sumu 137.901,06 Kč, z toho istina je vo výške 102.020,93 Kč, poplatky vo výške 98,- Kč a splatný úrok vo výške 35.782,13 Kč. Žalovaná túto sumu žalobcovi doteraz nezaplatila. Vedľajší účastník podaním zo dňa 5.9.2013 vzniesol námietku premlčania a z toho dôvodu žiadal návrh zamietnuť.

Súd citoval ust. § 52 ods. 2, ust. § 53 ods. 1, 2 a 5, ust. § 54 ods. 1, ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 153 ods. 1 O.s.p.. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že nárok žalobcu sa stal splatným dňa 16.4.2009, čo je zrejmé z listu postupcu zo dňa 11.3.2009 (č. l. 48 spisu). Nasledujúcim dňom po splatnosti, t.j. 17.4.2009 začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba a táto uplynula dňa 17.4.2012. Žaloba bola podaná na súd dňa 15.4.2013. Vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, na ktorú súd musel prihliadnuť, a preto už nemohol premlčané právo žalobcovi priznať. Zánikom nároku na platenie istiny z dôvodu premlčania sa premlčí aj samotný nárok na platenie úroku z omeškania. Z uvedených dôvodov preto súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca vyslovil názor, že súd by na vznesenú námietku premlčania zo strany zástupcu vedľajšieho účastníka nemal prihliadať, nakoľko je nesporné, že medzi postupcom a žalovanou vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa § 497 - § 507 Obchodného zákonníka, na základe ktorého postupca poskytol v prospech žalovanej úver s úverovým limitom v dohodnutej výške a táto sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky. Z tohto záväzkového vzťahu vznikla povinnosť postupcu poskytnúť peňažné prostriedky v dohodnutej výške, čo aj urobil a žalovanej povinnosť plniť ustanovenia zmluvy. V tejto súvislosti žalobca citoval ust. § 497 a ust. § 506 Obchodného zákonníka, ako aj ust. § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak nestanoví zákon pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky. Podľa čl. 29 Všeobecných obchodných podmienok Českej spořitelni, a.s. právne vzťahy medzi klientom a bankou sa na základe týchto VOP riadia právnym poriadkom Českej republiky. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca mal za to, že na daný vzťah sa mal aplikovať zákon č. 513/1991 Sb. Obchodní zákonník. Zastával názor, že ak by sa pripustila s ohľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy v určitých smeroch aplikácia Občianskeho zákonníka, tak táto aplikácia sa v žiadnom prípade nemôže vzťahovať na posudzovanie premlčania, nakoľko predmetná zmluva je absolútnym obchodom a je potrebné použiť úpravu Českého Obchodného zákonníka bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvy. Ustanovenie o premlčacej dobe nie je ustanovením, ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa, a preto nie je možné pre otázku premlčania vyvodzovať použitie ustanovení Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Českého Obchodného zákonníka o premlčaní nie je ustanovením diskriminujúcim dlžníka (spotrebiteľa) len preto, že premlčacia doba k uplatneniu práv zo zmluvy podľa Českého obchodného zákonníka je dlhšia ako podľa Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní je ustanovením vyváženým vo vzťahu k obojstranným stranám, nejde o ustanovenie diskriminujúce spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, že by v dôsledku aplikácie príslušných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Ústí nad Labem sp. zn. 69 IC 1303/2010, v zmysle ktorého takýto záver vyplýva. Obdobne rozhodol aj Vrchný súd v Prahe v rozhodnutí 69 ICm 1303/2010. K rovnakým záverom dospel aj Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 32 Cdo 1750/2010. Nakoľko je zrejmé, že žalobca si predmetným návrhom na začatie konania uplatnil svoj nárok pred uplynutím premlčacej doby, rozhodnutie súdu, ktorým návrh žalobcu zamietol z dôvodu, že prihliadol na námietku premlčania, považuje za nesprávne. Rovnako žalobca považoval aj rozhodnutie v časti, v ktorej ho súd zaviazal na úhradu trov vedľajšiemu účastníkovi v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania za nesprávne. Pokiaľ ide o priznanie trov vedľajšiemu účastníkovi, poukázal na cieľ Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a na to, že toto z podstaty svojej existencie musí byť schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach samo. Ďalej zdôraznil účelnosť vynaložených trov konania a podľa jeho názoru trovy konania vedľajšieho účastníka takýmito nie sú.

Vedľajší účastník vo vyjadrení na odvolanie žalobcu poukázal na bod 29 Všeobecných obchodných podmienok České spořitelny, a.s., z ktorého vyplýva, že právne vzťahy medzi klientom a bankou na základe týchto VOP sa riadia právnym poriadkom Českej republiky. Podľa ust. § 262 ods. 4 Obchodního zákonníka ČR vo vzťahoch podľa § 261 alebo podriadených Obchodnému zákonníku dohodou podľa ods. 1 sa použijú, ak nevyplýva z tohto zákona alebo z osobitných právnych predpisov niečo iného, ustanovenia tejto časti na obe strany; ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo osobitných právnych predpisov o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, zneužívajúcich klauzulách a iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa je však treba použiť vždy, ak je to v prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom. Zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom, nesie zodpovednosť za porušenie povinností z týchto vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a na jej spoločné záväzky sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Medzi účastníkmi nie je sporné, že žalobcom uplatňované právo je právom zo spotrebiteľskej zmluvy. V takomto prípade je potom nevyhnutné na predmetnú vec aplikovať všetky ustanovenia spotrebiteľského práva transponované do právneho poriadku členského štátu EÚ s cieľom harmonizovať zmluvné právo so zásadami komunitárnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Podľa § 55 ods. 1 Občianskeho zákonníka ČR zmluvné dojednania spotrebiteľských zmlúv sa nemôžu odchýliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje alebo inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Podľa § 55 ods. 3 Občianskeho zákonníka ČR v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejším.

Citované normy Obchodného zákonníka a Českého Občianskeho zákonníka umožňujú, ba prikazujú súdu aplikovať na spotrebiteľské právne vzťahy ustanovenia Občianskeho zákonníka. Ak slovenský súd aplikuje hmotné spotrebiteľské právo Českej republiky, musí vychádzať zo znenia príslušných ustanovení v kontexte ich výkladu, ktorý je v súlade so základnými princípmi európskej línie ochrany spotrebiteľa. Slovenské spotrebiteľské hmotné právo má podobné ustanovenia o prednostnej aplikácii občianskoprávných noriem pred normami Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na to, že od 1.3.2004 sa stalo účinným ust. § 9 ods. 3 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, podľa ktorého, ak si účastníci spotrebiteľskej zmluvy zvolili právo, ktoré poskytuje spotrebiteľovi menšiu ochranu jeho práv ako slovenský právny poriadok, ich vzťahy sa spravujú slovenským právnym poriadkom. Čo sa týka odvolacích námietok zameraných proti vedľajšiemu účastníkovi a proti priznaniu náhrady trov konania a ich výšky, tak podľa § 93 ods. 4 O.s.p. mal vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, koná však iba sám za seba. Vedľajší účastník navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaná sa na odvolanie žalobcu nevyjadřila.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 a 3 O.s.p. prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania. Súčasne prihliadol na vady konania pred súdom prvého stupňa, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že v tejto veci súd nevykonal dokazovanie v zmysle § 122 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 4.10.2013 nevyplýva, že by súd postupoval v zmysle § 122 ods. 1 O.s.p., a preto skutkové zistenia konštatované v rozsudku súdu prvého stupňa nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Preto poukaz na ust. § 153 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravosti nemá dôvod na závažné pochybnosti, nezodpovedá obsahu súdneho spisu.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd musel podľa § 221 písm. f/ O.s.p. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 224 ods. 3 O.s.p. súd prvého stupňa v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.